

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 7

juli 2005

RIGSRETSSAG MOD CHENEY OG BUSH

Når USA's præsident besøger Danmark, modtages han naturligtvis med officiel respekt. En amerikansk præsident er mere en blot en person. Han er en institution, faktisk den mest magtfulde på kloden. Og han repræsenterer et land, der med sin helt unikke forfatning, spiller en uhyre vigtig rolle i menneskehedens historie. Et land, som Danmark har haft nære og venskabelige forbindelser til siden 1791. Og som vi vil betragte med evig taknemmelighed for dets uselviske og opofrende indsats under Anden Verdenskrig. Schiller Institutet blev skabt for snart 21 år siden med det formål at sikre, at de politiske og kulturelle bånd på tværs af Atlanten aldrig skulle tørre ud, heller ikke under Den kolde Krigs nådesløse propaganda.

Men når USA's præsident affærdiger den danske statsministers indsigelser overfor den amerikanske regerings åbenlyse brud på internationale konventioner ved at indespærre mennesker i en fangelejr i Guantanamo uden dom, og på en pressekonference viger udenom med en tåbelig bemærkning om, at enhver blot kan købe en flybillet og tage ned og se, hvor godt fangerne bliver behandlet, så skal der prompte siges fra. Så står man ikke bare og nikker høfligt.

I Washington har ledende kredse efter egne undersøgelser nået frem til, at der ikke er den mindste overdrivelse i Lyndon LaRouches advarsler om et nært forestående systemsammenbrud. USA's offentlige og private gældsætning er uden side-stykke i historien, og på et eller andet tidspunkt brister boblen på bolig- og obligationsmarkedet. Når det sker, ryger både dollaren og hele det globale spekulations-cirkus i gældsbaseerede derivatkontrakter med i afgrunden. Og så vil vi være midt i en verdensomspændende depression, langt værre end den vi så i 30'erne.

Derfor skal der gang i de internationale forhandlinger om et nyt finanssystem, og rundt om i verden vokser interessen for det eneste konkrete politiske forslag, der ligger på bordet: Lyndon LaRouches og Schiller Institutets opfordring til etableringen af et Nyt Bretton Woods. Det forslag bragte danske medlemmer af LaRouches ungdomsbevægelse, LYM, til Folketingets opmærksomhed i begyndelsen af juni.

Det er næppe sandsynligt, at George W. Bush har vilje og forstand til at foretage de indgreb, der ellers kun kan komme fra en amerikansk præsident, når det internationale finanssammenbrud for alvor tager fart. Derfor arbejdes der intensivt bag kulisserne i Washington på et hastigt politisk sceneskifte. De gamle rekvisitter fra Watergate er ved at blive støvet af. I første artikel i rigsretsanklagen mod Nixon hed det, at han havde »givet falske og vildledende offentlige udtalelser med det formål at bedrage den amerikanske befolkning«. Den paragraf skulle nok, med tanke på Irak, kunne genbruges i en sag mod både George W. Bush og hans vicepræsident Dick Cheney.

NYT BRETTON WOODS I BERLIN

Den **28.-29. juni** samledes diplomater, regeringsrådgivere, forretningsfolk og økonomer fra **Rusland, Kina, Indien, Ægypten, Israel, Ungarn, Kroatien, Slovakiet, Tjekkiet, Polen, Italien, Frankrig, Schweiz, USA** og **Tyskland** til et lukket seminar i Berlin, arrangeret af *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, for, sammen med den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**, at diskutere hvilke indgreb, der kan ændre den politiske og økonomiske katastrofekurs, verdens regeringer og politiske ledere har bundet sig til.

Under overskriften »På vej mod et nyt Bretton Woods« blev en lang række af de vigtigste politiske og tekniske aspekter af et nyt finanssystem, baseret på relativt faste vekselkurser og kontrol med kapitalbevægelser, diskuteret i detaljer. I et skriftligt indlæg bad Tysklands fhv. vicefinansminister **Claus Noe LaRouche** uddybe forskellene mellem det nye **Bretton Woods** og det gamle fra **1944**, og begrunde hvorfor dollaren fortsat skal have rollen som reservevaluta, nu når **Europa, Japan** og **Kina** udgør en stadig voksende del af verdensøkonomien. Den sidste del af spørgsmålet blev fulgt op af den kendte russiske økonom og medlem af statsdumaen i **Moskva, Sergej Glasjev**, som ville vide, hvorfor LaRouche mener, at den amerikanske dollar skal styrkes og ikke devalueres, når USA faktisk har akkumuleret historiens største offentlige og private gæld og må betragtes som værende bankerot. LaRouche forklarede, at der ikke er et alternativ til dollaren som reservevaluta netop nu. Heldigvis kan USA, som et hvilket som helst andet bankerot land, gøre sig selv solvent igen gennem massive investeringer i grundlæggende fysisk infrastruktur og produktion, da et lands kreditværdighed og værdien af dets valuta baserer sig på landets *fremtidige* produktionskraft og betalingssevne – over de næste **25-50 år**. Et sådant økonomisk kursskifte i USA vil styrke dollarens værdi. LaRouche betonedede, at vekselkurser må fastlægges politisk i et nyt Bretton Woods-system.

Professor **Ding Dou** fra universitetet i **Beijing** og seniorforsker **Song Hong** ved **Instituttet for Verdensøkonomi og Politik under Kinas Akademi for Socialvidenskab** gav seminarets deltagere en nyttig indsigt i nogle af problemerne med den hurtigt voksende økonomi i Kina.

Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, benyttede lejligheden til at annoncere sit kandidatur til kanslerembedet i Tyskland ved det kommende valg til efteråret, og gennemgik hvorledes »68'ernes« kulturpessimistiske »grønne ideologi« må erstattes af visioner om store infrastrukturprojekter som Schiller Instituttets forslag til en **Eurasisk Landbro**, hvis Europas økonomi skal overleve. Professor **Muhammed Seyyed Selim** fra **Centeret for Asienstudier** ved universitetet i **Cairo** fulgte op på fru Zepp-LaRouches indlæg og beskrev nogle af de tekniske aspekter ved Den eurasiske Landbro, og samme tema blev viderebragt af fhv. minister og medlem af parlamentet i Indien, **Chandrajit Yadav**.

Som et passende oplæg til seminaret i Berlin udgav »centralbankernes centralbank, **Bank for International Settlements, BIS**, sin årsrapport den **27. juni**. Atter en gang indeholdt den forsigtigt formulerede, men alligevel dybt alarmerende advarsler om, at det internationale finanssystem er truet af den amerikanske gældssætning og den vildt voksende spekulation i forskellige former for derivatkontrakter,

i særdeleshed de obligationsbaserede **CDS-papirer**. Og BIS erkender, at den voksende ubalance i verdensøkonomien kan gøre det nødvendigt med nye kontrolmekanismer for at undgå et ødelæggende sammenbrud. BIS nævner tre muligheder, der skal diskuteres: **1)** etableringen af en global valuta, **2)** genetablering af et Bretton Woods-system med faste kurser og kapitalkontrol eller **3)** et nyt og bedre »krisestyingsystem.

BUSH OG CHENEY SKAL AFSÆTTES

I sine indledende bemærkninger til seminaret i **Berlin** påpegede **Lyndon LaRouche**, at en væsentlig faktor for indkaldelsen til seminaret havde været den manglende forståelse i **Europa** og **Asien** for den globale, strategiske betydning af begivenhederne i **Det amerikanske Senat** den **23. maj**, hvor et tværpolitisk flertal, der indirekte inkluderede LaRouche selv, forhindrede **Bush-regeringen** i at gennemføre et kup imod **Den amerikanske Forfatning** (se også *Prometheus*, juni '05). Den manglende pressedækning og de udeblevne politiske kommentarer har ifølge LaRouche været en ubehagelig indikation af, at ledende politiske kredse udenfor **USA** endnu ikke helt har forstået, at der inden for relativt kort tid vil blive truffet afgørende politiske beslutninger i **Washington**, der har rod og baggrund i det, der skete den **23. maj**, og som vil få vidtrækkende konsekvenser for landene i Europa og den øvrige verden.

Som det fremgår af nedenstående uddrag af LaRouches diskussionsoplæg, drejer det sig i al sin enkelthed om, at man endnu ikke har opdaget, at der er en politisk proces i gang i Washington, der i løbet af ganske få måneder kan lede til Bush-regeringens afgang. Den amerikanske Forfatning gør det muligt at afsætte præsident **George W. Bush** med henvisning til hans åbenlyse mangel på kompetence. Og under de nuværende omstændigheder kan en rigsretssag imod vicepræsident **Dick Cheney** og retssager på baggrund af anklager om embedsmisbrug imod viceskabschef **Karl Rove** og andre regeringsmedlemmer blive den udløsende faktor, der bringer hele Bush-regeringen til fald, inklusive præsidenten selv.

Den internationale økonomiske krise kan gøre spørgsmålet om en udskiftning af regeringen i Washington særdeles akut. Med udsigt til en finansiel kædereaktion hen over sommeren, hvor et sammenbrud af flere af de stærkt spekulative hedgefonde, sammen med et kollaps af boblen på det amerikanske boligmarked og en efterfølgende panik på det amerikanske obligationsmarked, som kan udløse et ukontrollabelt fald i dollarkursen, vil der hurtigt opstå nødvendigheden af, at den amerikanske regering griber ind med vidtrækkende politiske og økonomiske tiltag. Men der er god grund til at frygte, at Bush-regeringen vil afvise enhver snak om indgreb. Og denne potentielle vægring er, her og nu, den største trussel imod den globale stabilitet og verdensfreden, advarede LaRouche.

Et kollaps af det internationale finanssystem, med dets enorme dollarbaserede gældsboble, vil udløse et verdensomspændende økonomisk sammenbrud, af et omfang og en rækkevidde, der langt vil overgå depressionen i **30'erne**, eller noget andet, vi har set i verdenshistorien. Derfor vil det blive nødvendigt med en hurtig tilbagevenden til et fastkursvalutasystem af den type, der var i funktion i perioden **1945-63** (det såkaldte **Bretton Woods-system-red.**). Samtidig må den dollarbaserede gældsstruktur, som i dag er så globaliseret, at den strækker sig ind i den mindste sparekasse eller

lokalbank i alle egne af kloden, omdannes, så den kan blive en produktiv faktor i et nyt, internationalt finanssystem. Det betyder omlægning af kortfristet gæld til langfristede obligationsserier, typisk **25-50 år**. Sammen med udstedelsen af nye kreditter til investering i infrastruktur på alle kontinenter, vil disse langfristede gældsbeviser udgøre kernen i et nyt globalt finanssystem.

Der er simpelthen intet alternativ, hvis vi skal undgå et totalt sammenbrud af den globale civilisation, advarede LaRouche. Og ansvaret ligger hos den amerikanske regering, som det lå hos præsident **Franklin D. Roosevelt** ved slutningen af **2. verdenskrig**.

Og LaRouche fortsatte: »Derfor er det umuligt at redde denne planet, hvis præsident George W. Bush og vicepræsident Dick Cheney fortsat sidder på magten i USA. Heldigvis er der forhold, der indikerer, at det heller ikke vil være ret meget længere. Jeg siger det lige ud. Jeg siger det uden at overdrive... USA's præsident er klinisk sindssyg. Ikke alene er han klinisk sindssyg, men han er klinisk sindssyg på en måde, der teknisk set gør det muligt at afsætte ham. Når USA's præsident – et USA, hvis dollar stadig er fællesnævner for det interna-

»Afsæt Bush og gudfar Cheney – LaRouches Ungdomsbevægelse«. Demonstration i København den 6. juli 2005. Flyvebladet, der blev uddelt, kan læses på www.schillerinstitut.dk.

tionale finans- og betalingssystem – siger, at amerikanske statsobligationer blot er simple gældsbeviser uden egentlig værdi, og gentager det flere gange og fastholder det imod alle protester, er manden klinisk sindssyg. Han er dybt uansvarlig. Fordi, hvis nogen tog hans ord for gode varer og troede på, at det virkelig er den amerikanske regerings politik, at dens obligationer er værdiløse, ville systemet, med den mængde af udestående dollarobligationer der er spredt rundt i verden som en integreret del af finanssystemet, alene af den grund være dødsdømt.«

»Men USA's forfatning giver mulighed for en rigsretssag og afsættelse fra embedet (på amerikansk samlet i begrebet »impeachment« -red.). Grundlaget for en rigsretssag er dybest set ikke en dom for en eller anden forbrydelse. En sådan er faktisk ikke tilstrækkelig grund for en rigsret, fordi begrebet »USA's præsident« er en institution, ikke en person. Men hvis personen, som udfylder denne institution, er klinisk sindssyg, eller på anden vis ude af stand til at passe sit arbejde, er det tilstrækkelig grund til at indlede en rigsretssag og afsætte ham fra embedet.«

»På den anden side har vi en vicepræsident, der ikke nødvendigvis er en psykopat, men snarere en sociopat. Den mand må og skal fjernes fra sit embede. De indgreb, **Senatet** har foretaget og fortsat er i gang med, har skabt en politisk blok, som Senatet anvender overfor den fare, der ligger i disse to skabningers embedsførelse og de kredse, som kontrollerer dem. Så, skal verdens reddes, må disse to herrer holdes under kontrol og fjernes fra embedet – ikke om tre eller fire år, men i den allernærmeste fremtid.« ...

»Lad mig fortsætte: Den siddende regering vil desværre, til sit sidste åndedrag, blokere for gennemførelsen af de nødvendige indgreb. Heldigvis er den nuværende Bush-regering allerede lagt i ruiner. Det er en lammet regering. Et præsidentskab, der med sine dybe psykologiske problemer og brutale fejlgreb for længst har bragt sig selv i fare for en

hurtig rigsretssag eller en tilbagetrædelse for at undgå en sådan rigsretssag. Som nogen har fortalt os, kunne der eksempelvis komme en flyvetur. Og under denne tur, ville en eller anden sætte sig ved siden af George W. Bush, eller måske snarere Cheney. Og når de stod af flyet, ville Cheney finde et passende sted i nærheden, hvorfra han ville indgive sin afskedsbegæring. Enten tvungen rigsretssag, rigsretssagsprocedurer, eller tilbagetrædelse, fremprovokeret tilbagetrædelse, kunne blive en del af historien.«

Og mens LaRouche talte i Berlin voksede presset mod George W. Bush og hans regering hjemme i Washington.

Den **30. juni** meddelte meningsmålingsinstituttet **Zogby**, at **42%** af amerikanerne nu ønsker en rigsretssag imod præsident Bush, hvis det viser sig, at han har løjet om årsagen til, at USA gik i krig i **Irak**. Faktisk fandt instituttet et flertal i de folkerige delstater på både **Østkysten** og **Vestkysten**, som støtter kravet om en rigsretssag.

(I **1974**, stod der i første punkt i anklageskriftet imod præsident **Richard Nixon**, at han havde »givet falske og vildledende udtalelser til regeringen og folket« i sagen om indbruddet i det demokratiske valghovedkvarter i

Watergatebygningen. Nixon valgte at træde tilbage før selve rigsretssagsproceduren blev indledt -red.)

Den **30. juni** kunne man i *The New York Times* læse en kronik af den politiske kommentator, **Bob Herbert**. Han skrev bl.a.: »Inkompetencen på det højeste niveau i regeringen i Washington har svækket de amerikanske tropper, som har kæmpet ærefuldt og modigt i Irak, og det er årsagen til at tropperne nu er fanget i et morderisk hængedynd. Hvis det havde været en demokratisk regering, der havde ledet krigen på så inkompetent vis, ville Kongressens republikanske medlemmer have været i gang med at støve håndbogen for rigsretssag af.«

Samtidig strammedes nettet omkring præsident Bush' nærmeste rådgiver, vicestabschefen i **Det hvide Hus, Karl Rove**. Ifølge flere amerikanske medier har den særlige anklager, **Patrick Fitzgerald**, i stadig stigende grad sit søgelys rettet imod Rove i sine undersøgelser af hvem, der tilbage i **sommeren 2003** fortalte en lille håndfuld amerikanske journalister, at ambassadør **Joseph C. Wilsons** kone, **Valerie Plame**, arbejdede som hemmelig agent for den amerikanske efterretningstjeneste **CIA**. Oplysningerne om fru Plames hemmelige arbejde blev lækket til pressen som hævn for en artikel i *The New York Times*, i hvilken ambassadør Wilson afslørede, at vicepræsident Cheneys og præsident Bush' påstande om, at **Saddam Hussein** havde forsøgt at anskaffe sig uran fra det lille afrikanske land **Niger**, var helt uden hold i virkeligheden (se også *Agro-Nyt*, **juni, juli** og **aug. '03**). At afsløre en hemmelig agents identitet kan give op til **10 års** fængsel. Men ifølge *Time Magazine* den **27. juni** er der tegn på, at statsanklager Fitzgerald har ændret spor i undersøgelserne, så de nu går i retning af hvem i Det hvide Hus, der under opklaringen har givet urigtige oplysninger til undersøgelsesdomstolen. Er det tilfældet, er spøgelse fra **Watergate** for alvor ude af skabet. Det var sådanne anklager, der fældede Nixon. Så kan hverken Karl Rove, vicepræsident Cheney, hans rådgiver **Lewis Libby** eller præsident Bush føle sig sikker.

LAROCHE I DIALOG MED SENATET

Som vi allerede har beskrevet i tidligere numre af *Prometheus*, var der mange i **Washington**, der rystede på hovedet, da **Lyndon LaRouche** den **7. november 2004**, få dage efter det amerikanske præsidentvalg, i en »webcast« (internettransmitteret tale) annoncerede, at han ville gøre alt der stod i hans magt, for at gøre den netop genvalgte **George W. Bush** til en »lame duck«, en handlingslammet præsident, i løbet af de første måneder af den kommende embedsperiode. Hvordan skulle det dog kunne lade sig gøre med en præsident, der netop havde vundet en komfortabel valgsejr (med mere eller mindre fine metoder *-red.*) og med et nyetableret republikansk flertal i begge af **Kongressens** kamre? **Det demokratiske Partis** lederskab var allerede i færd med at grave sig ned i et desperat håb om at kunne overleve fire års politisk »isvinter«, og præsidenten annoncerede, at han havde alle intentioner om at indkassere hele gevinsten fra det »kæmpemæssige politiske mandat«, de amerikanske vælgere tilsyneladende havde givet ham.

Men LaRouche pegede netop på Bush-regeringens selvforblændende hybris som det stærkeste våben imod en regering, der havde mere end svært ved at holde sin magthunger under kontrol. Og det kom til at holde stik. Præsident Bush' vigtigste politiske kampagne, privatiseringen af det offentlige amerikanske folke- og invalidepensionssystem, »**Social Security**«, arven fra **Franklin D. Roosevelt**, er fuldstændig sandet til i kraftig tværpolitisk modstand, og simple administrative tiltag, som f.eks. udnævnelsen af **USA's** ambassadør til **FN** (den nykonservative fanatiker **John Bolton**), er blevet til et uoverstigeligt politiske problem, fordi regeringen i **Det hvide Hus** i sin selvtilstrækkelige arrogance nægter at udlevere papirer, som **Senatet** har gjort krav på.

Det hidtidige lavpunkt i Bush-regeringens anden embedsperiode kom i slutningen af **maj**, da vicepræsident **Dick Cheney** og vicestabschefen i Det hvide Hus, **Karl Rove**, brutalt vred armen om på Senatets republikanske flertalsleder, **William Frist**, og tvang ham til at udnytte flertallet til at fjerne mindretallets ret til »filibuster« (at blokere for afstemninger ved at tale i en uendelighed *-red.*), hvis ikke demokraterne accepterede Bush-regeringens ærkekonservative kandidater til dommerposter ved appelretten. Det var intet mindre end et kupforsøg imod **Den amerikanske Forfatning**. Den **23. maj** konstruerede syv republikanske og syv demokratiske senatorer en tværpolitisk løsning, der afmonterede Bush-regeringens bombe under forfatningen (se også *Prometheus*, juni '05).

I alle disse måneder, fra præsidentvalget i **november 2004** til opgøret i Det amerikanske Senat i **maj 2005**, begyndte et stadigt stigende antal medlemmer af Den amerikanske Kongres at lytte til LaRouche. Flere af dem begyndte direkte at tage ham med på råd. Det er ikke gået ubemærket hen over Det hvide Hus. I slutningen af **april** udstedte en rasende Karl Rove, med assistance fra flere stabsmedarbejder i Det hvide Hus, en regulær »skideballe« til et prominent

republikansk medlem af Senatet, fordi denne angiveligt skulle have stået i kontakt med LaRouche. Det havde han ikke, men han tilhørte derimod en hastigt voksende fraktion af republikanske medlemmer af både Senatet og **Repræsentanternes Hus**, som er ved at have fået nok af Bush-regeringens ulidelige magtarrogance.

Den **16. juni** holdt Lyndon LaRouche så atter en »webcast«, en internettransmitteret tale fra **Washington**. Emnet var den internationale finanskrisen og den alvorlige krise i den amerikanske økonomi, hvor hele automobilsektoren står overfor et totalt sammenbrud. Men en byge af e-mail-spørgsmål fra stabsmedarbejdere hos både demokratiske og republikanske medlemmer af Senatet forvandlede »webcasten« til en internettransmitteret dialog mellem Senatet og LaRouche. Stabsfolk fra Repræsentanternes Hus, byrådsmedlemmer, fagforeningsledere og delstatsrepræsentanter fra alle dele af USA kom så med på en »lytter«. Det samme gjorde medlemmer af **Den nationale Kongres i Argentina**, hvor »webcasten« blev transmitteret »live« i et af kongressens mødelokaler.

LaRouche var som vanlig meget direkte i sine kommentarer: »Lad os tale om Senatet, for vi har ikke nogen præsident. Vi har en »lame duck«, særdeles lammet. Det blev han meget hurtigt, og det vidste jeg ville ske... Men de spørgsmål jeg får, går alle i samme retning. Hvad skal vi gøre, sådan i al almindelighed. Det her er ikke nogen almindelig situation, Hvordan tager vi vores forfatningssystem i anvendelse under disse omstændigheder, i en krise som den vi står i? Vi har allerede set første skridt i den retning den **23. maj** i fuld offentlighed, hvor en tværpolitisk gruppe i Senatet sagde nej til et kupforsøg imod vores politiske system. De samme principper gælder nu. Vi har brug for senatorer og andre, der står frem som en koalition, ikke nødvendigvis i fælles enighed om alle spørgsmål, men vi bliver nødt til at få en dialog i gang...«

»Spørgsmålet er: Hvornår vågner Senatets medlemmer og andre op til det faktum, at vi ikke har en fungerende præsident, og en særdeles dårligt fungerende vicepræsident? Under disse omstændigheder er Senatet, med sit ansvar for at »rådgive og samtykke«, selve regeringsinstitutionen, og det må skabe det politiske klima og appellere til den amerikanske befolkning om støtte. Under sådanne omstændigheder er der intet behov for at krænke vores forfatning for at gøre det, der er nødvendigt.«

LaRouche kunne af tidsmæssige årsager kun svare på et lille uddrag af de spørgsmål, som kom ind. Som det fremgår af ovenstående bemærkninger, drejede de sig i høj grad om Senatets rolle i den nuværende højspændte politiske situation i Washington. Men flere af spørgsmålene fra Senatet, der kom ind senere i programmet og i løbet af de følgende dage, drejede sig også om LaRouches forslag til en håndtering af den økonomiske krise. Ledende kredse i USA er for alvor ved at få øjnene op for, at et nært forestående finansielt og økonomisk sammenbrud faktisk vil blive så omfattende og ødelæggende, som LaRouche længe har advaret om.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, sj@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk